

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 532. Ioannis Pap. Annus 1. Ivstinianni Imp. 6. Athalarici
Reg. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

et us à Cyclis scripta Acta citata superius indicant. Cui vestitati affenuntur, que scripta sunt ab eodem Cyrillo in rebus gestis Ioannis Silentarii, nempe eundem Sabam vita fucuum Indictione: quod & in scriptis eiusdem ad nos circuus in Notis ad Romanum Martyrologium pariter notatum vidiimus, decima nihilrum Indictionis defunctorum esse. Ex quibus necesse est emendare, quod in Vita eiusdem Sabae scriptum habes ipsum perueniente ad annum gratia nonagesimum quartum. Nam cum sub decimo septimo Consulatu Theodosii Iunioris cum natu idem autor Confutatus, qui est annus Domini quadringentesimus trigesimus nonus, & die quinta Decembri Indictione decima constet esse defunctorum: nonnulli annos nonagesima duos vixisse reportes. Qem errorem quod non considerarunt, eum anno Domini quingentesimo trigesimo tertio, dicto obiisse dicunt: quod non profecte statim: verum ad exactitudinem temporis reuocato, hoc potius anto eum esse defundam confutemus: pluribus id affirmant fiduciis: nempe quod duximus certificationem eiusdem Cyphili, qui eum aboluta illa legitime, esse vita funesta tradidit: nam ipsum amplius biennio oportuit esse superuentem, si ad dictum annum nonagesimum quartum pertinet: dicitur enim annus nonagesimum quartum dicitur annus nonagesimum quinto, qui habetur de vita Sabae in Actis Theodosii cœnobiariorum.

Iam vero que de ratiōne vīni obitu idem auctor enarrat, audiremus a: Rerumq[ue] inquit Hærofoma, adoratio sanctuaria: & in dicto quod prodiū modo dicitur in exitu: venit ad mecum suam Lauram: in qua cum parva esset morans, meritis quidam ingens illum vere formam adamantem leto tradidit. Quod quidam cum significatum fuisset Patriarcha, repente venit ad illam visus: Cum vero venisset, & sic vidisset, eum in cella laetum, ogenum rerum omnium necessarium, quando operie etiam a superecke, querit dudant. Et circa corpus omnem exortate caritatem, vepe quid & mortua & senectu & longiora posse velbenter cruciare: supplices ab eo contenti, exportaret ad finem subiectum Ecclesiastico: vi posse ille fini aliquip ex iis, que pertinent ad remissione & recreationem. Ille autem Patriarcha resuens applicacionem, & illuc aportatus, iactat, non ipso mortuus in latrone, sed ab eo simillimi confessus. Cum vero diquunt tempore intercesseret, ad eum diuina quidam abutu ratio significans illius hunc futurum exceſsum. Statim ergo reportatus in celum, cum ultimæ verba dixisset fratelli, & postremem ei decessit oculum, & euidam Melita illorum amicorum prefecit coram viro dico: cui credere: a terreni migrat ad celum, suam animam in manu Dei difensum, iam natu nonagesimum quartum * annum, erat vero quem Dicembri dies, quo mortuus est vir illi induitus, & ad ritum, quo ille etiā coniugavit comitatus ab angelis ac martyribus, ut paulo post ostendere oratio. Nunc autem per seriem procedat narratio.

Cum ergo mori. Sancti brevi tempore in omnem partem persuffisset, cancri quidam ad sacra illius corpus multum invenerunt, cancri quoque vnde in ordine monachorum. & quoniamque erant Episcopi: qui cum quo per eum et omnium corpus compunctione, hymnos & cantus aī de more cantantes, pie admodum & ambo inter duas Ecclesiæ in media Laura deponunt, rictum illi etiā superponit, videt columnam lucis. Atq[ue] talis quidam fuit vita beatis Sabae, & eius tam admiranda & que naturam superavit iste factus. Nobis autem eundem est ad miracula, que facta sunt post mortem, que sunt & numero multa & insignia magnitudine, hucusque ex Cyrillo: quod si tu cupis, quod spicilegium sanctissimi viri post obitum miracula edite nollece, plures contulas. Ita plane, quo* Densis celo virem in his ostendat, ex eorum reliquis tanquam è via fonte f[ac]tis scaturire intracula: sicut enim arbores ex foliis, floribus, &c fructibus virtutes esse certa significa-

tione percipimus: eodem modo apud Omnipotentem vivere certo sumus, cui omnipotenciam in ostensione signorum post mortem ipse communicauit.

Etiammodi plane esse conuenire potest iustum obitum diuinus exhiberi solita munera, ut loco funerali patetur Sanctis in calo triumphus, qui licet humanis occulis minus perspicacis videatur: ex fulgoris tamen radiis, qui inde miracolorum editione coruscant, facili superque possit haberi perspectus, vel perspicillib[us] & alii lucifugis volatilib[us] tantum obscursi. Cui oīca igitur Ecclesia diuino semper lumine defuper illustrata, quem ex certis signis nouit recipiunt in celum S. Sabam, eundem in terris colere ab ipso transitus eius die, reperito ipsius anniue satiū culta, tam in Oriente, quam in Occidente, nunquam defuit, nec in postremum desirata est vsque ad diem nouissimum celebrare: ut pote quid & nouerit concessum à Deo rautum virum eo postillimum tempore, quo totenobis offullos totus Oriens tenebatur: cum silentibus, immo & in deteriora prolabentibus Ecclesiis, Episcopis, ipse ex aduerso furserit, Regesque impios redarguerit, hereticos exiguarit, sed & neque Catholicam illasam conferuandam curarit. Sunt ista modo nūquam intituta sancti Sabae præconia perennis notis affigenda sepulchro, quod non angusto factophago continet manus impiorum expoſito, sed ipsa latitudine sui terram claramque ambientem, manente semper Ecclesia, in qua viuit iugi memoria, loquitur viuis exemplis, operatus editione signoru[m] & vigilat semper operem Arus se precibus inuocabit. Sed de magno Saba haec.

Hoc item anno post eorumdem Lampadili & Oretis Consulatum à Mariano Scoto configuratur inventio corporis S. Antonii magni in eremo, & translatio eiusdem Alexandriam in Ballicam S. Joannis Baptiz: licet alii in alios Christianos h[ab]e[re]nt referant. Sed cum ea de re huic temporis scriptorum testimonia desint, cui magis, quam dicto auctori assentiamus, haud est liberum definite.

IESV CHRISTI

Annus 532.

IOANNIS PAP. IVSTINIANI IMP. 6.
Annus 1. ATHALARICI REG. 7.

QVI ordine temporum sequitur quingentesimus trigesimus secundus Redemptoris nostri annus absque Consulibus nouis ex more creatis, post Consulatum Lampadili & Oretis secundo, noctatus repetitur in Fastis, quo Iustiniani Imperatoris sextus inchoatur annus: cum iam decernit ipse, quem conceperat animo, apparatum ad bellum Wandalicum, à quo quamplurima erant, que Imperatoris animum auocarent, nempe exhaustum exercitum ob bellum Persicum in hoc vsque tempus produxerunt, difficilas eius ob hostium longiorum terra marique distantiā, roburque, & uicium eorumdem barbarorum, qui hactenus ad illius Romanorum usi erant impenetrabilis: his accedebat præteritorum memoria tristum, que absterrebant ab eo auspicio bello, quod alias fuerat sub Leone Imperatore infelicissime perterritum: siquidem etiam animalia natura docet, ut ea caueant loca, in quibus alias fuerint periclitata. Cum, inquam, iste omnia a bello suscipiendo Iustiniani animum dimouerent: alia tamen complura erant, que ipsius ad eam belli prouinciam suscipientiam incitabant, nempe quod ipsum maxime lacessissent barbari tyranii tumor arque superbi, quibus haud pridebat fuerat nonnullis offendis: pariebatque fiduciam eiusdem impietas in Deum & homines, ut pote quod Ariani eis fecerit fidei Casu holice perduellent, & in proximos contra

XXVI.
S. SARCOV.
G. MEMO-
RIA IN ECCL.
CLASIA,

XKVI.
S. ANTO-
NIU COR-
PORIS IN-
VENTIO.

I.
IVSTINIA:
BELLVM
VVANDA:
LICVM ME-
DITATVR.

omne usus falso peccasse, cum legitimam Regem, eulogum, coniunctos in vincula conspiciles. Deindeque ipsi aduersarii urum esse putans, qui adeo fets auxiliis libi tyrannum vendicaverint, impellebant velocius prosequendum, quod nuntiis ad bellum illud licet perdidicisse aggredendum, que de Victoria aduersarii hostes magno ille Sabas praeceperat, cum apud eum ante biennium pro suis Palestini legatione fungeretur. H. sitacum dum excitaretur, tamen ab aliis quae sunt dicta, nonnulli retinebatur.

IL.
DE FACE
PERHAM.
DA CVM
PERSIS.

a Prosp. de
bella Perse.
ibid.

Com. iugurta eiusmodi velut europeo hic illoque agitatur Imperatoris animos, fluctuando: namen plane distinuum ad prosequendum, quod inveniret conceperat arduum bellum, impeditum remorarent. Quod vt aggredi posse, primum omnium necessarium ducit, ac cum Persis firmare atque stabilitate non erit nisi Orientibus pacatis rebus Occidentales tentare possit fatis intelligentia, in opus incumbit: quod hunc anno aggreditus, non nulli sequenti, cum Imperator tertium inter Consulatum, perficeret potuisse, idem ipse Imperator suis lantionibus tetram redidit, ut suu loco patebile. In et hac autem ut omnes optimi Principis numero explorat, dene tanta more majorum voleat consuluisse Senatum. Est de his omnibus locuples resits Procopius a, qui (quod ad tempus spectat) anno septimo eiusdem Imperatoris pacem cum Etsi sancti esse fanciam affirmat, sequenti videlicet, cum (vt dictum est) idem Imperator tertium in die Consulatum, sicut eorum hunc canum in consulatione apparuitaque esse contumplum. Verum non solum apud Senatum inuenit, qui conceptum de bello Wandalico spem, siue animi calorem ex a de genere extingue posse conatur: sed prius, aduersarii Senatores, cum ista fortis euangelientur, etiam canulorum populum palliis efficiunt.

III.
b Prosp. de
bella Wana-
dalico.
PRADI-
CATIONES
DE VELICIS
EVINI &
BELLIS.

c Prosp. de
bella Vana-
dalico.
PRADI-
CATIONES
ORE PES-
RORVM
VATICI-
NIUM
PERRVM-
GATYVM.

V.

S. CYPRIA-
NUS DE LIBE-
RATIONE
AFRICAM
PRADI-
CTIO.

Cum autem ex his & adhuc inter ambigia versatur: ex visione quadam Imperatoris animos confirmata esse, quem bona spe ante exercitus sanctus Episcopus, Procopius tradit, qui post multa haec de his habet: Episcopus quidam ex Orientis arborum venient, dicit se patrem cum eo collaudere. Falsa postulatio, ex Deum ei summi nosca misericordia. Imperator assentit, ibiunque impetrato accipit, quod Christianos & manibus barbarorum in Africa liberare confitim, nulla postea de causa defitit: Negotium aggreditur omnino proposito, atque Africa dominum cum facturum se accepit. Haec vix infinitum audire, actione deliberata non ultra differre non potuit, exercitum propero ciegi, natus quoque & ubaria preparauit, Beliferum vero exercitus praefecit, laborarumque ex ita otia hinc in comparandis manubibus, vienfibibus, annona, & scribendis exercitibus, donec se queratis anni, foventem tempus aderit.

Præcesserant & de his alia variencia in Africa sancti Episcopi denonstrantes & ministrantes, ut hoc tempore a dora Wandalica cy amnde lberarentur omninoisque adeo diuulgaro, ut puerorum per eadem occidere conseruerint, nam audi Procopium: Dicatur (inquit) antiquis Carthaginensis prouis bimbi fortuna esse tallari, quod y, quaqueque & rursum &, atque proferetur, quod enim indutio rancoru pueri in antiquitate non concilii manifestum esse. Perimutur in Genesim Domini expulsi, natus vero Gilmerius Beliferum. Hoc ita capiunt ex sua quidam, seu ex oraculo fuerit, sic res habuit.

Tunc in super infinitum quoddam primi visioni obsecrum, vobis contingit, in tecum venti. Fuit autem basiscendum: Cyprorum virum sanctum ex omnibus maxime Carthaginensis colui, ipsiusque templo pulcherrima ante rituum multa lumen confluentis sefum quod Cypriana vocant: etiamque vocabili (vt ego super dabis) mentem tempore latens nominare solent, quod haec eodem tempore quo hoc sefum Africeloram, poni conseruit. Hoc itaque templum Wandalis, imperante Honore solo Christiani, ac faceret, ut multa ignorancia ei in tenebris, ipsius utra Ariani delegata. Quamobrem Afris, maximo dolore, periculis ac animi pendebus dicunt, Cypricanum in formis apparuisse, ac bono esse animo Christianos habuimus in gratia uisus, sed breua tempora vitorem faciens pollicendo. Vix rei in vulgaris prodit, Afri omnes vitiosus haec in-

Vandalis excidabant: nec proprie, unde haec procedere posset, conjectore vido posse poterant. Sed quomodo videtur impletum oratione le pertinatio dicatur. Ita plane plurimi sunt exempla & confitit. Dominum, cum peccanti populo in fugi verbena in afflictione deficit, fed emendato erigit animum, quodam inuenit densas renebras lucis radios e longe monstrare, cum vidi: licet in ærnum, populum laborentem meliorum returnum pœdicatione folia: ut siue cum Dei populus tenebatur in Babylonie captiuus per prophetas suis liberationem futram pœdicatione predicta, id implorabantur suis precibus Sanctis.

Quis ergo sati exprimere valeret, quorū quādisque haec fuerint expectativa, ac ut vigilius imploraretur lachrymis & precibus confessorum, atq; etiam promerita laugina martyrum, quorum ingens numerus sub Mexico prececurrit, & maior exercitus sub eis filio Hamerico est subsecutus. Horum prima fuit multa: non ad inuidendos hostes in fronte bene disposita aces, cu[m] obore infirmi quale vincit soli facti sunt fortis: & qui haecen aduersarii peritulissent inuncti sunt de bellis. Sancti namque per fidem (clamat Apollonius d.) vicent regna, fortis facti sunt in bello, casta reverent exterritorum.

Hoc inuidens Iustinianus, buximodi militibus, maiora stipendiis conculit, cum (sæpe Procopio) fanchis martyris duciens in locis templorum confititur, alisque etièm proposito, itemque redditibus annuis locupletant, neconon militis celestis summo principi Michaeli pluribus in locis etesi: ecclesiæ: probe sciens, si talen tantumque Dusem fibi conciliari, qui rebellis Agelis scientes in calo proximam superaserit, certam securaque posse vincendis Wandalibus habere fiduciam, sed & præter omnia maxima omnium ex eo spem concepit & ait, quod sanctissima Del genitricis Maria stipendium cuiuslibet tandem summis frequenti etiobusq; obliqueque demetur: cum vñque locorum apud barbaras etiam nationes in eius memoriæ basilicas summa impensa confixus. Est de his omnibus locuples resits se Procopius. Pragandi igitur ex his fibi parta historia idem Iustinianus. Imperator petifilem ardutumque non venter subire prouinciat, dumque opus patendum cunctis solitum est, Davidicum illu: anno o volvens & ore continens: in Deo faciemus variatum, & eis ad militem deducit inimicos nostros. Et quidem quodcum Deo auxice omnia dexter contigere, dicimus anno sequenti.

Hoc eodem anno, qui sequitur post obtinum magni Sabæ, inuictus Orestigenitus in Palæstina, magna facta est perturbatio Orthodoxa. Incipiens a monachis ciuiusmodi conflagratio, inde longe latente serpente incedens, & magni vniuersitatis Catholice Ecclesiæ intulit clamorem. Quod ut singulis annis inferius dicuntur, ostendit. Quod vero ad annum huius res gestas pertinet, plane coram fecundu[m] variacionum illud loquimur mire sanctitatis in vñ nomine Lauræ Aschmidtantz, quod recitat Cyrilus in eis uideat: Sabæ Acrisiori nimis, ut hæc tibi magnæ essent in monachos excitari turbas. Id quidem etiæ cipe, viuente Sabæ, ut p[ro]pter tentationem continuo rancia exstanti Patri virtute repellit, fugato: sunt. Inflat enim vel p[er]petuum Solis radios declinantur, & vbi suntenebita caecitas, cæteræ: terra loca captiuntur: vbi vero Sol umbribus rursum emergunt: hi fluerunt quidem, & laetiorunt, nec è etebris egressi sunt, dum S. Sabæ fulgentibus vite radiis eam viuens prouinciam illustrat: vbi vero congitur ex hac vita migrare, idem velut à portis inferi erumpentes, demonum dissipati cohortibus in eiusfim S. Sabæ filios debescant, cœperunt & insanire. At non fuit hoc malum monachis tantum illarum, ut in Palæstina domatæ cognitum & propagatum, sed Scragem ciuitatem Constantinopolis perutitur, coniunctum ferme Orientem depalit eti: atq; adeo, ut nec valesse Iustiniani Imperatores edidit exinguere infelici germine magis magisque diffusum, opus fuerit

VI.

VII.
SANTO-
RYM OPE-
RATIVE
IVESTI-
NY.

e. fol. 107.

VIII.
RVS VS
INVRA
GVT H
RSTICL.

fuerit illud ex clementi Confiliis auctoritate conuelli, ut

inferius sive loco patebit.

Fuerunt hi quod mirati possit? Origenis errores sepe

damnavi, sed etiam reuocati, prae si frequenter gena-

nantes rursum & latius pamphletos excedentes. I. ad enim

profundus labor impensis, nec satis fuit sudor effusus tot

cantorumq; Partum, qui auctus est in studio in instru-

tionem patitur studio indefessu certatum: Dionysii Episcopi

Alexandrin, Epiaphani, Hieronymi, Theophilii in O-

riente, in Occidente vero Anathali Romani Pontificis

& aliorum, quid confidendum monstrum hoc vna si-

muli in factis Concilii conuenire, & anachemate Ori-

genis omnes errores cum eorum fecit oribus damnavisse.

Venit in Palæstina, ubi alias olim, ut vidimus, eiusmo

di impetas radices fixarit, post centum annorum curti-

cula regnum rursum producere vila est tanquam ostentum,

cooperata campana pallo fane tristis, cum inter alumnos

fanum Simeoni Sabae leccaluiscent, qui est eiusmodi pre-

cones errorum. Agapit sive fanfum Admira-

ndice foemini dimitissimae obitum tempore reuelatum

et rem ipsam ab ipso exordio reperentes: testatur po-

sterius relligamus hic in primis ex Cyrillo in rebus ge-

nis S. Sabae in medium et addendum: sit enim a:

Cum e presenti vita Ioannis iste migraturus, & extre-

mamiam trahere portum, & extrema verba emittere: quo-

niam multa cum circumfuisse erat in, qui erant in Laura, &

profundus dolor, lacrymique & animi turbatione: Ecce, in-

qui, venient dies, in quibus qui presentem locum habitan- ducere a se habeat & extollent quidem in se ipsi (ut cum diuino

Dante dicit) qui excaverint, in audacia vero sua destrin-

ctis aliquid erroris repente concidit. Hec cum duxisset, mi-

grauit, cum septem annis impleret profectus in Laura, hic

de Ioannis predicatione Cyrilus, qui subiicit de eius suc-

cessore Paulo mitem simplicitatem viro, Romane genere,

sed quibus vacans a regimine pueris abhorceret: ete-

nime quietis amore, prefecture oneris & honoris impati-

tias, fugi sibi confundit, vbit tantum sex menses Laura

monachus profectus est, in Arabinum se confrens, vbi & ex

hac via decellit.

Agapit idem quidem? Accipit simplicitatem Pauli

quoniam celestium nebulae Origenis hæretum de-

fentes, oportunamq; nocti occasione viri ad cauen-

dos dolos minime prudentis vii serpentis, ad ipsum in

Lauram pergant seque iusti monachos allegi, summam

volum praeterierent animi demissionem exoriant Aſſen-

ſus ecclie, parans se magnum obſe quium p̄ficiare Deo,

si è mundo profugos omnes in solitaria vita portum ex-

cepere: quibus & coquendis esse pararet neudum pul-

ſanibus pertinens secundum illud lata: i. Fugient occi-

curare cum paucis. Cum vero Paulo (et dictum est) fuga

lapto, pectoris defititum esset: Sabas, cui principia

monachorum incumbebat cura, loco eius alium dedi-

monachus prefecit, qui fuit eiusdem Pauli discep-

lus, nomine Agapetum, de quo illa Cyrilus in Saba dicit:

Cum Agape Laura communia ejus prefecit, invenit quo bon-

ex fratre (erant autem bi quatuor a Paulo abbate admisi,

qui fuit simplicissimus, neque accurate examinatus) tanquam

vixit sibi Lebro quadam Origenis occulentes, inter quos primas

partes obtemperat quidam Nonnus Palestinus, qui videtur duci-

re a Christiaw, & petratu prefecit sciem, laborabat

autem non Genitium, & Manichaeum, Diuynique, Eu-

gy & Origeni, qui negotiati sunt de præxistencia.

Cun ergo eos

qui debet reprehendere Agapetum: timent ne malum manu-

ra ad alios, & omnes communiter inservent, cum reu com-

munauerit Patriarche: cognit in eis, quid statuerat, adhuc fo-

cierat eum illi in Lauram expellit.

Non malum tempus intercessit, & cum e vita exceſſit

qui Episcopus Hierosolymitanus (vi dinceps apertus ostendeg

erat) accidens Nonnus cum suis ad eum, qui succedit, Patriar-

cham (erat in laure) rogabat, ut non resum resuscitetur Laura,

a qua ducatur si non inesse recte fuisse expulso. Ide vero cum

alia quidam non ducunt, sed, sed solum ex parte expulso a Dio-

clito Agapeto, & ex parte sicutum verum nihil scilicet vel di-

zilexerat nisi a deo, cum statim accessit, rogatque, num sie-

ri posset, vi illi rursum admitterentur. Cum autem u dixisset, non

lucere, & female illos recedere, quam videre illos in gregem rela-

tos, qui sunt pleni tali contagione: ipse quoque ei abominandos

amandat Patriarcha. Sed cum Agapetum quoque post haec quin-

to anno subcepta administrationi migrasset ad Dominum, &

caudam Mamanti communis esset fratrum prefectoria: Nonnus

cum sua tamquam morte Agapetum anfan accepissent libertatis

resurgentem ad Lauram, & in ea clanculum subiugant Mam-

antia administrationis, malignum quidem morbum aliud in

animis inhabitare circumferentes, sed quem metu Sabas non

proferebant, nec ad aloram aves audiebant transmittere. hæc

de eorum primordiis Cyrilus: qui & post multa ait e:

Hoc ipsis, cum S. Sabas eius monasterij prefectoriam accepisset,

equidem esse Origenis intellectus, protinus expulso monaste-

rio: qui Constantiopolis accidenteret, non tantum Origenis, sed

& Theodori Mopsuesti dogmata rubeantur. Erat igitur ex hi

Leontius impudicus patria Byzantia.

^cCyril. Ibid.
cap. 25.

XIII.

I. QUIRIA-

CILABO-

RES AD-

VERVS O-

RIGENI-

ITAS.

2. Cyril. in

Vita Qui-

riac. 10. a-

pud. S. de

19. Sep.

* Cyriacum

XIV.

ORIGENES

ERROR

MALUS DE-

FENSIVE AV-

CTORITA-

TE GREGO-

RII.

XV.

ORIGENES

STARVM

ERRORS.

& fibrica

XVI.
2 ROME.
DE NONNO
ATQUE
EUDONIO
ORIGENI
STIS.

16 PAP. 16.
XVII.
PETRUS A
LEXAN
DRIVUS
ORIGENI
STIS.

XVIII.
C. PRAT. P
RIST. G.
XIX.
• QUITA
CUM
DE NESTO
RIANO L
BERATO
ABHAB
II.

& libera exsiccatio nostra corporis in resurrectione. Si quoque dicunt Domini que corpus fuisse exsiccatum, & non fuisse parvus in resurrectione.

Cum autem regales Cyrillus: Cur non sustinuerunt tot labores pro virtute, sed eis conseruaverunt in hac, que evanescatur & absolvitur? Respondens beatus Quiriacus: Exsiccatur a insipiente in fin cogitatione, & olfactu omnium inspirante & dicens: tibi sapientia, fidei salutem. Non enim autem factus horum malorum primus: qui cum non ignoramus ad hanc misericordiam noscimus. Et primus quidem est, qui in noua Laura erant doctores, vel (ut ita dicunt) indoctiores, in suam induxit heresim. Deinde non haec sunt confituntur: sed tibi quoque monasteria fabrilius habentur et posse, magnam sibi ciborum studium adhibendunt. Denique et me quoque humilem & absconditum non comprehendenter laquo, quia non vix est contentus ne. Sed iesum scilicet inquit: ut dicam sicut dominus David b) & multi diuina ratio apparuit, illius heresiis canonicus accusatur ostendens. Nique ergo ipsi vici eius imprimitur, sed heresiis, qui erant contentus suos, per nostrum consilium omnes malitiae fortiter refutantes, & fraudulentos illos vices & artificium ad malum superaretur.

Quoniam autem tam aperte congruus fuit supradictus, alia ratione contentum sue potestatis suuere eius maxima, & quendam petrum Alexandrum, qui in eum & hanc imprimitur heresim erat iam olim proprie, prefuit contentus, si quod modo hoc quidem certe ratione eis peccatum attraheret ad committendum. Solum enim principi magnae pars parte esse confessum, qui sunt in eius potestate. Sed neferius statim deprehensa faciem & apertam eam proponere: nam eak confutavit illius contentum paululum se ostendens, prout nunc ille contentum, petrum pessum praefudisse. Deinde rursus Nonnius coram Petrum & Graecis oratione, qui a priore nihil differerat, ei preficit. Contentus autem videlicet eis, qui praefuerat, malitia in eo charabiles, positione cum quoque expulit: & veniens in beati Sabae Laura, praefectum accepit Caphisum generi Scyboloplatanum, religione fidulacionem, & in virtute & doctrina educit. Et sic vix tandem potuisse eorum, qui mordaborunt Origenem, ardenter reprimere & arcere impetum, & hinc in Actis Quiriaci fidei histrio scripta habentur: que & descripsit Cyrilus in libro, quo edidit: quem cleras hunc plenam esse Cyriulum dilectissimum Euthymium & Sabae, qui eorum res gerasa conceperit.

At tam quod idem Cyrilus de his ipsius Origenistis suis profecte in Vita sancti Sabae post obitum eius vix ad Quintum Synodum, in quo idem cum antore domini sunt Origenes, hic (et sumus polliciti) defecundamus. Sed prius quod diuinitas potesta ostensum sit aliquid de Origeni, & aliis hinc hereticis, cum idem Quiriacus liberatus Nestorianum hereticum, in medium addueamus: in Prato enim Sophronii id his antiquis monumentis testa unum habetur:

Sexus quidam fedebat in Leuca Calaveni, iuxta Iordanem flumen, Cyrus nomine, magis aqua Deum meritis, & hunc profectus est frater perigrinus, ex regione Dora. Theophanes nomine, vi interrogatus nomine de cogitatione formicacione, quem senior horum caput atque origere verbi de pudicitia atque castitate. Frater horum magnifice adiutor, ut semper Vite, Pater mihi natus in regione Mea Nestorianum communorem, tecum permanessem. Cum vero audiret Sexus Nestorianum nomen, afflita de perditione fratris, correpsit eum, & gradu, ut recederet ab hac poena & perniciose heresi, accederetque ad sanctam Catholicae & Apostolicam Ecclesiam: dicens nam ego aliena salutem, nisi redemptoriam & credam (ut te et alii) sanctam Mariam Descriptricem esse. Dixit autem frater illi sexus: Profratio, domine Pater, omnes heresi diuini: Nisi nobiscum communis, salutis ejus non poterit. Quadergo faciam in infelix neficio. Deprecare cogitans potum, vix resipue certum faciat, quemam si vera fides. Sexus autem cum gaudio verba fratris suscepit, dixit illi. Sede in silentio meus, & omnino item in Deo habeo: quia resuere tibi ipsum benignus, quia te veras dei dimisso fratre in silentio sua, exgressus est pro parte morsu morans Deum pro fratre.

Circa annum horum annam dies septuagesima, affixus frater, qui erat in silentio, quandam aliquatenus plus affectu territatem, ac dicentes: Veni, & vide veritatem. Asseruerunt eum duxi in locum ubi nebrisum ac secundum ignem euuperantur: argenti in pao ignis videretur Nestorianum, Eutychitem, Acquiliarem, Diocletianum, Schismatorem, & Origenem, & alios quatuor. Dicentes illi ut quis appareret: Locus iste preparatus est hereticis, & blasphemantibus, & vi qui illorum dogmas sequuntur. Si ergo placet tibi locus perfide in tuo dogmate. Si autem supplicium illud experiri non vult, accide ad ancianum Catholicum & Apostolicam Ecclesiam, quem te finies docet. Dic enim tibi quia si emes virtutem boni operari, & non rebus crederat, in hoc loco crescibas. Atque in hoc verbo venisti frater in senectum, & reclausus seni narratus omnis, qua viderat, acceptaque ad communionem sanctam Catholicam Ecclesie, remansit autem cum eis, impetratus gratias cum illis annis, quietus in pace, hiebit. Porroq[ue] ostensio Theophani videtur post obitum Seueri, de quo suo loco dicitur in seculis in seculis. Quiriacus autem, de quo agimus, cum vivisset centum & p[er] ig[ra]nam (ut circa Aetate restabant) quieuit in Domino, de quo in codem Pro Sophroniis & etiam mentio habetur.

Hic Deus de domino cum aliis hereticis Origenem non opprimeo ostendit voluit tempore, quo plu. immum Origenitibus haec delebant: sed ut quos etiam certasse constat magnum illum Theodosium econobiaracham, de cuius in Origenem odio haberat iste idem Cyrilus: Quoniam autem (inquit) difficile est credere omnia eius certamina pro fide orthodoxa, portes illud in summa dicere, quod ipsi quoque cum Prophetis & iustis Christi adeste misericorditer inerat. Maxime autem ostendens se anteriori Origenem, qui existimat suum in hoc ponendum studium: ut dicens: Appollonius predicatione magna contaret exortus Gentilium, & laderet in rebus minime ludibriis. H[oc]e de Theodo[si]o Cyrilus, qui eis longe post tantum Sabam diem extremum classifice docet, dum a vixit adhuc remportibus Agapiti Romani Pontificis: ut plana corrigerundum sit: quod adductum est in Actis Sabae, Theodosium ante eum diem obiit.

Sed iam vnde digressi sumus, ceterantane ad Origenitum excusata facinora, que post obitum sancti Sabae in Iustiniano adhuc orthodoxos monachos perpetrantur: quae idem, qui supra Cyrillos scribit his verbis: Conseruatis inquit, ut ea, que deinceps sequuntur, & narrandum est bellum, quod deinceps exercitum est in Ecclesia. Postquam enim fuit Ecclesia recente libertate ab hereticis, & restituta a longila transiit & perturbacionibus, & sunt in ea quietes & tranquillitas: indecum rursum in eam inuidam ingens est, maut aduersus eam quoddam Nonnius officid, Domitianum (inquit) & Theodoreum: qui cum iam latum sentirent, que Origenes, vbi etiam attingerant auxilium temporis, & eorum alter quidem Galatsum, Theodosium autem Cesareum Cappadocie creati sunt Antistites: maxima suam ostentant potestem. Hinc Nonnius quaque officia per claves in omni partem proficiunt, & in omni Orthodoxorum monasteriis & ecclesiis facientes misericordias, aduersus ipsam quicunque maximam Sabae Laurentianam cum feruori & dolorib[us], & quibusdam aliis instrumentis apti ad durandum & querendum: ut vel tam fundame euerterent, vel eam etiam sua peste implarent.

Ide magnus Sabae Deus nunc quoque magnum operatur miraculorum: & eos, sicut alios Egyptum h[ab]ens, densi tegi tenet & profunda caligine. Et cum ejus horae diei secunda, illi cum perinde ac nocte per totam diem ambularent, nec vil quidem esset, ferentes ut illud latas in eum completeret, qui dicit: Contritus & infelicitus in vobis soror: & viam pacis restringunt, palpantes, ut certe murum, & tanquam non sint oculi, palpant. Cum si ergo nihil scirent, sed in viam afferant & accidunt & omnino minime tristam incidunt, vix tandem de sequenti inueniunt sunt circa monasterium beatis Mariani, & sic cum lacrima spissentem & communem padore sunt repleti, & reinfidae eiderunt. His apertis & non mente capiti sufficiunt, si vel paruum beneficium gerintur, si scirent se ea excedere, quia non efficiuntur. Sed non illi, perim eum magis credebat vitium, & bellum exitiorum redemtivum & etrium.

Dolo enim quibusdam compotis & scleratis instructis infidili

XX.
ORIGENIS
GARIB.
HABENS.
ARCHIE.
DAMNA.
TYP.

d Apud
S. Petri 15.
Septemb.
e Frat. 39.
r. 46.
XXI.
a. THEO
DOLIVE
DITATI
TORY
GANUM.
E. Petri 15.

XXII.
g Cyril in
Sabae 15.
apud S. Pet
ri. De
comi.
R. G. M
ETRUM
TURM
MONA
CHOS 1.
TARE.

XXIII.
h. Euseb.
L. 46.3.

XXIV.
infidili

missa, nuntiis quendam pauli posse, nomine Theodorum, ad Petrum Episcopum Hierosolymitanum, & egressu illi vito (ben mali?) perdidit quae impede conficerant, ut Petri alexandri, & Ieanne etat cognomen Sterylus, id est, Roma, sicut fuisse conseruatum. Quod quidem Nonnius & Celia matrona predicta animam & pum dedit fiducie: ut suam heresim renovaret, sed aperi straminea aereant, tanquam legem frumentorum preconizat. Quia etiam si aliquip ex Orthodoxis manuca dependentis in falso erat cuncte, compa manus ferentes & Salvation reantes, illius cum turpis expellentur. Multo quoque cum grauissima traherentur supplicium: quoniam non patiens latere, aperte in bellum induerunt.

Causa autem in inferno viri, qui circa tordem habita-
lente, illa Zelata, et per eam (perirent), venient ad eum open-
tendit & communiter cum in tamquam ad aliquod præfatum
confundit ad Lazarum dicunt Salvi. Postquam vero hæc venientia
causa fuerit Origenis, in eos maxima impetruntur: &
in portuano confessi carcerari. Lazarus ingrediuntur, sunt
& valde atrae multi ex Orthodoxis & ex scismaticis.
Dex quoque in permittente acutum rationabile, & minime probabile, ut
fatuus mansuetus fore heteroriorum. & suu articulo pugnandi
debet concurrens utrora. Cum autem hoc in præceptis, met
tato patrum communis iustitiae Gelasius, causa fidei commissa
fuerat Lazarus prefector, hunc annum, ut signaretur Imperato-
rius, quæ fidei foverat. Qui cum invenerit tantum terræ & mari
objecit, et rauco omni adiutori ad imperatorem & Pa-
triarcham, nonne enim adiutori præoccupatur viae colophon,
qui Nonnūstatur et acquisitus Theodorus, & di-
cendum impetrat collaudio & pugnatur, ut per aliquid
nam, & iniquitatem, & ingratieta munachorum ex Hiero-
lymam, & Patriarcha & Imperatori auctis ad fei attribu-
retur.

Cum ergo sic omni ab aliis exclusus sis Gelasius, post tanta
relegatio non, quam propter Christianum pro fide Catholicis
fuerit, post tantum afflictionem tam multos receruerit:
& cum fidei amore, quæcum contulit & illustra, propria
meret vita credulæ. Cuicunque refutavit Nonnum, Theodorus,
& Domitianus & quicumque erat eiusdem vel suorum, exalatorem,
Gerasius, qui nō quæcumque sequitur fidem Origenis, eius lo-
cuperationem & docim conseruit, & in diuinius Sabe ethro-
nus (Ethicus) tolerans Deum? collaudit. Rei accibi-
tamen intrusus amissus, utique dispergit & sufficit,
dum in veritate excedit, ut Patres, qui erant in Lutte,
a cuius diffigerentur, non sicut atque agna quidam, lupo ad-
veniente.

Sed non duobus permisit Deus hanc superare tempe-
statis, non enim Salve præcepit, sive eum amplius tare
& minante: sed deo dicimus, subiectum existat ad vindicta-
tionem. Atque Nonnum quendam malorum id est, lindorum op-
erari concurrit misericordia. Eneologus queque Georgio accusa-
tur, in Lutte superter expeditus, non sicut solum memores
superfuit. Dilecto autem rectiorum sacerdoti Capitaneo, ut
quæ ob infausta fuit ad educationem, sacrum & in
pudicitiam disciplina pulcherrime instruimus, & fadis fau-
derat maxime Lutte: qui cum decimum mensum impleret in ad-
monitione, & redende ex hac vita excesseret, Contra post man-
datis nunc pro prefectura amicorum vero, Deo! et amicorum? mo-
nitionem animos ad hoc moueret. Fuit autem vir illi summa
reliabilitas & rei doctitatis & anni virtutis & recte facti:
patitur in prefectura vix illi magnifica & diligentia. Nam
& excedens resulerant, recte ad Origenem, Patrii rursum
allegeat & Lazarum, qui a frequenti illis incolitur, & vel
in derisionem tam inuidit, & fieri in genua, nos crevit, &
relinquit.

Follii, amiculi & acumeni Syrius. Qanta congre-
gata summa fuit, Theodorus Moschella, & Origenes & una
cum saevis de præfectura & rectitudine doctitatis generali
sunt locuti anathematis: & si hæc ut dicitur omni al-
lata libenter loquuntur dicunt Salvi. Lutte & paucis, sicut cum
in alia regimmo certis anno post illa mortem a gloriorum
sanctorum & temporum auctoritatibus & iniquitate restra-
nctis, & a rebus levigatis Dominus noster IESU CHRISTI,
qui est in se finali summa sancta spiritus per gloria & potentia,

nunc & semper, & in secula seculorum Amen. haec enim Cyri-
lus de Origenis, ad eum quod etiam magnus exant-
lauit magnas file Iohannes Silentarius, precut discipulus
cuius, qui Vitam illius scripsit, idem Cyrillus profitetur:
quos idcirco ipse non refert, eo quod scriberentur ab
illis, vi ipse refellatur in fine Vitæ ipsius.

Habes, lector! Origenistarum conatus, quibus usque
ad ecumenicam Synodum Quia am fatigauerunt Pa-
lestinios, Quod enim hæc ipsi anni singul s hand facile
distingui possint, placuit una summa narratione relata
prosequi. Que sicut in aliis Oriente regionibus ad-
uersus Orthodoxos moliti sint, nos latent; sed ex his dis-
ce reliqua: Que vero aduersus eum in primis Iustinianus
Imperator fuit edictis statutum, in locis dictum fumus,
id est ipsum anni, quibus eadem ab ipso promulgata
iuncta sunt, quarum intelligentiam faciliter ibi
cedent, que de Origenis iterum emergentibus hic
epariata legili. Porro id isti profecti utrum Origenis, ut
qui haec enim in Ecclesia toleratus fuerat: Origenes, cum
eretos in ipsius scriptis reperti tantummodo, a historiis
damnam fuit, post hæc non in ipsum Origenis
sit execrabilis redditum, damnatulque ipse à Patribus in
Conculo post annos ab eis obitum ferme trecentos. Sed
de his infra suis locis agendum.

Idem Iustinianus Imperator solitus, omnes hereti-
cos ad Catholicam Ecclesiam reuocare, scilicet Seueri le-
ctoris Episcopos & monachos adiuv in Oriente eius
haeresis per incitantes defensores, atque propagatores:
ad eum ex irrandum, sevantes corrigitos, colla-
tionem inter ipsos atque Catholicos habendam censuit
Constantinopolis, fex ex Seuerianis vocatis Episcopis,
Catholici: sed vero quinque pro Catholicæ Fidei defenso-
re ex aduerso stans. Quod autem ad tempus spectat,
littera Actianon proclamantem quod idem Imperator in
Iustiniano functione, sine epistola ad Iohannem Pontificem
dassanno sequenti, tradidit labitur, & factores
Orientis ad communionem Ecclesia Catholicæ reuo-
care: placeat intelligere possumus, ante le quentem an-
num ea fieri configibile, & hoc puto anno. Que enim in
hac collatione ex parte Catholicotum primum obiunite
telocum Hippacius Episcopus Ephes, & Demetrius Phil-
ippensis Episcopus inuenit Constantinopolis, sequenti
anno ab eodem tempore, nulli sunt Legati ad I. annum Ro-
mannum Pontificem, ut suo loco dicitur. Porro Acta huius
collationis ab Innocentio vni ex Catholicæ partis
collegis Episcopo scriptis mandata, iam alta obliuione
sepulta, his debitis à Deo datum est, in lucem prodere,
nulli illis ad nos Partibus vna cum suis Ecclesiasticis anti-
quiatis monumentis à nostro Nicolao Fabro, cui pluri-
mum hoc nomine nos de bege faciemur, sic enim s' le ha-

De collatione, quæ fuit Iustiniano Imp.
facta est Constantinopoli.

Dominus amabilis Thomasi presbyter Immaculata Episcopu-
Marionta cunctis in Domino salutem.

Scripti milio tua Deo amabilis charitas, eo quod suscepisti hu-
militati nostræ littera vna cum exemplariori pugna atque a-
moris Dei Principis nostri, & sanctissimi Archiepiscopi littera-
ratum prædictum me ad regiam pergeremus atque, in grandi
sollicitudine deuenierit, ne quis oculorum cum eis attinet. Pro-
pere & significio venerande frater, ex quod propter Orientales Epi-
scopos, qui cum Seuero & Iacob Carthagini & Apostolica Ecclesia
separati sunt, excedit unus Scirpus et autem de his cadent, &
primi quidem id est domino nro reverendissimo, ac domino a-
mabilis Hippacius Episcopus cunctam Archiepiscopatu, alij idem da-
minu meo Iohannes & Ieronymus cunctis Episcopis, & misericordiam
eis humiliasti. Dominus enim meus via reuelatione Episcopus
Stephanus Seleucus psona cunctis, & idem dominus nra An-
thonius Trape cunctis cunctatu Episcopis, qui nos islam vna in
collatione faciunt, iam præcesserunt in regiam cunctatem cum
Dominus nra Demetrius & Philippus cunctis Episcopis, eti ipsi pro-
pere corporalem agititudinem praesente non posuit.

Ante

XXIX.

IUSTINIA-
NVS LABO-
RAT IN
REVOCAN-
HÆRE-
CIS AD EC-
CLÆ. CA-
THOL.

XXXL

Auct Collationem iustum emeruit sanctissimum Archiepiscopum transalpinum Imperator in venerabilis palatio suo, quod excommunicatus Hormisdes reliquo sacrarij meo lenato, cum et parumper feedent, sonantur & nos, & caput animi dicere: Et quod proibit, quicunq; Sancto Episcopo alia scilicet discesserunt, convocatis vos, ut de his quibus ambigunt conferatis cum eu cum omni manifestandum & patiens facias Orthodoxos & fan-
tis. Et si non illi exponerat facient, vos tanquam De-
matares cum omni manifestandum & tranquillitate eis satisfac-
te. Nolo autem sub metropolitano fieri Collationem, nec in contem-
platione veniant: sed praeceps gloriosissima Patriarcha Strategius (ile
enim ex tempore locum incolatur gloriosi Magistri Ossium) ut ro-
bustum vna residat.

Primo itaque die congre-
sus in eodem Nepotanio tridomo,
in quo & ius pietatis eius non interponat, & ne quidem eramus
quinq; illi vero facti Segni ciuitatis Cyri, Thomas ciuitatis
Germaniae, Philoxenus Dauidis & Petrus de Theodosiopolis, lo-
annes Constantinus, Numerius & Cyprianus, & reliqui tam clerici
quam monachii, nobiscum vero dominum in venerabili Ense &
prelatis & Comitibus sanctissima maiorum Ecclesiis, & virre-
narendissimi presbyteri & Specieles huius Archiepiscopi Espanie,
Heraclianus atque Laurentius, sed & anteceterum fidei Theodosius
ciuitatis venerabilis presbyteri & accepimus aucti Aposolorum
Hermogenes Magius, & Aquilinus vna cum Leontio vero vene-
rabilis monachis & Aposlorum Patronis in sancta civitate confi-
tiorum: Et ut ploribus, que illis dictis a sacerdotiis laudes refra-
nati & capitulatio: Si enim omnia velocius gerire, tempus me-
atu deficit.

Sed dico ergo nolis, quoniam prestatio gloriosissimi mei Patriar-
chia Strategi, quoniam Comes diuinarum relaque Christianorum
eis, ad Orientalem tunc parte. Postmodum atque & superius no-
fieri dominum tanquam Orthodoxum, & secundum fidem quod die
angeli de liberante, consistens uirum religione, non ex au-
diaturate principali, sed paterna & sacerdotali compositione,
quod de his quibus ambiq; a praetextis sanctissimi Episcopi
satisfiat vobis, qui propter hoc ab eis pietatis sunt evasati. Sciat
autem & vos, quoniam gloriosa memoria pater meus approbavit
Aegyptiorum orationis proximam, & campanam, quam & exau-
ditionem fecerit filii dubitabat communione fuisse majori
Ecclesiæ hic certe confititur, sed possumus ante Chalcedonii
Imperatore ratione ei perfiditer, ei quod non ait fidelissimi
lum, vel aliam fidem tradiderint nobis, qui in Chalcedone con-
gregati sunt reuerendissimi Episcopi, nescientes, pueri Nitene,
& in Constantinopolis & Episcopo confirmata est. Si quoniam si-
dem docerentur, & Nestoriani & Eutychiani, qui nonas heret-
es inducunt, condonarunt: Quia ratione per seipsos commun-
icant familia Nicæpolis. Et vos iusti non contentamente, su-
bit dicit reverendus iurius quoniam qui vobis dubia habentur,
ep-
ponite eorum religionem eorum, & Dominum per nos satisfacie-
rebus.

Orientalis dixerunt: Non satisfactionib; chorismi a fide no-
stris compotum possumus Imperatori peruenimus, & ea omnia,
qua nobis ambigua vobis ducuntur, & fandis ab aliis nos, inter-
miximus. Reuerendissimus Archiepiscopus Hypatius et nostrum
fatu, & fuit & beatus Petrus Apostolorum princeps regnabit,
dicens Chortularium illam præsidium, in qua tantuq; quam in-
fra Chalcedoniam Concilium cernimur, quod aduersus En-
tychanum eis baseum congregatum: Propter quod, dicitur nolu-
tum opere nos hanc habere? Orientalis dixerunt
tanquam heretici, ut nemo autem principis hereticus, reverendissi-
mus Episcopus dicit: De Diophoro vero, & secundo in Episco-
pato: quod ab ipsis congregatum est, qualiter? Orientalis:
Tangquam Orthodoxorum Episcopi dicit: Si Eutychianos vel
hereticos condonemur, quemadmodum Diophorus & eum
se congregates, Orthodoxos diuini esse, qui Eutychianos quidem
hereticos inserviant: Flauianum vero & Eusebium con-
demnatur. Orientalis: Tunc tanquam alia & sicut in pon-
tentia sufficiunt Episcopi: Si ergo possumus Eutychianos, quem
adundam illorum aut hereticos? At illi vero ab hinc respon-
sionem festinantes, ius Episcopi: In tantum non penitentia,
qua & antequam imperio: quia in Constantinopolitano
vibe aduersus eum congregatum, tunc quidem tanquam Ortho-
doxum inserviant: Flauianum vero & Eusebium velut hereticos
condonantur. Si enim paucum Eutychianos rogari, ope-
ratur nos, non condemnatur. Ut autem dicimus sequitur vos, con-
fessionem diuinarum naturarum eis hereticis quoniam exigunt Eu-
tysius confiteri ab Eutychio & Flaviano, docebat Diophorus lauda-
re eum tanquam non sufficientem diuinam naturarum confessio-
nem. Ut potius confutans ipsam Patriarca scandalam dimitatam,
& confessus in mari scandala humilitatem, dicere oper-
tur: Cum omnibus falsitate exigeremus eam, ut confiteratur: & nisi
hunc quod confiteri, suscipiri non posset. Diophorus vero non so-
lum quia non exigit ab eo confutans confessionem, sed ma-
gno confessus contraria eius & peruersa confessionem, qui dicit:
Ante antevicem quidem ex diuina natura confiteri: post
unitatem vero viam naturam. Et complicit omnes, qui cum eo
erant incolerunt: Eutychen quidem Orthodoxum esse, Flavia-
num vero & Eusebium impios & hereticos. Quod ergo robu-
dis apparet?

Contradicentes dixerunt, Benet oportuit exigit Eutychen a
Diophoro confessionali confessionem: Sin autem sine ista fortip-
petitum & insufficit, existet enim pax et idem Episcopus. Si ergo il-
lam existimat pax esse satem, et quod superius dicit, a sicut re-
petitur, Orthodoxum an hereticum Eutychen hunc dicitus fuisti?
Contradicentes dixerunt, hereticus & Episcopus: insta ergo ab
Eutychio acusatur: concedenter vero a Flaviano denuntiat est.
Contradicentes dixerunt: Ex Episcopo: Si ergo nolle a Flavia-
no condonemur eis, insufficit & irrationabiliter suscipit eum
Diophorus, & cum ex congregatum Concilium, an non? Contra-
dicentes: Proculius apparet, quod insufficit Episcopus. Quoniam
ergo totum illud ruitur a Concilio, quod cum Diophoro con-
stitutum est, conspicit, sciat v. ipsi satem, insufficit & insati-
tare. Operebat voluntas, sibi cuiuslibet Concilii minister, & cito
te altera vnitatis in vestri Concilio, an non? Contradicentes
dixerunt: Modo enim ita fieri poteret, Episcopus dicit:
Chalcedoniam itaque in multis congregatum Concilium, ut in ea qua
venerabile Concilium desuperat, vel sancti vos ducit, minus vole-
rat, ut vniuersitas Concilii corrumpatur. Contradicentes dixer-
unt: Bone quidem & necessarie congregatum est, si & insuffi-
cione in episcopo. Hui ergo per plures sermones, sicut supra dilectum est,
huius primi dies convenit ei digestum.

Secundum autem dies cum concordemus, ut reverendissimum

Archiepiscopum Hispanum ait: Recordandom fuisse heretico Col-
lationem, & nullum eis videri, tamen ipsi placet iterum com-
memorare. Contradicentes dixerunt: Recordamus quidem:
attamen ad pleniorum dilectorum cognitionem & iterum respon-
sa nobis in mente. Episcopus dicit: Confusa est hebreorum se-
cundum veritatem, hereticorum esse Eutychianos, & nulli a Flavia-
no felix memoria condemnationem, & minime suscepimus a
Diophoro, vel ex congregato Concilio, qui oportuit univer-
salibus Concilii caput ab altero Concilio iterum vniuersaliter cor-
rigi, & quia propter prædictam occidit ex multis congregatum est
Chalcedoniam Concilium. Contradicentes dixerunt: Recorda-
mus hec omnia. Episcopus dicit: Officium ergo vobis est, quia
in illo ex congregatum Chalcedoniam Concilium, Contradicentes
dixerunt: Ille carent, si & insufficit enim in episcopo. Episcopus dicit:
Quidem reprobando illud peccatum Concilium, et ad-
uersus his possumus vobis soldere rationem? Contradicentes:
An prima diuina natura eum non arbitriatur? Beato enim Cyri-
& antecessoribus eius ex diuina natura viam naturam Dei
Verbi incarnaatio, post unitatem per adiutorium illius, in diuina
naturam immutare potest, et sic. Episcopus dicit: Omnis quidem
dixi quia ratione dicta, immutare damnatur illi, secundum
perigrinam vocem, an scandulum nosciam? Contradicentes:
dixerunt: Secundum ut videtur: Beato enim Cyri & beato &
thomasi Alexandrinus ciuitatis Episcopi, Felicis et Iulii
Eusebii Ecclisi, Gregorio quinqueam mutabilium fallere, &
Dioctyso Antiquitate, viam naturam Dei Verbi diuini
post rationem: his omnes transgressilli post rationem posse
perirent diuina natura praedicare.

Episcopus: In tantum salve sunt epistles, sua testificationes
illa, quia dicitur, ut neque viam ex illis beatis. Cyri libet voluntate
recordari: nec in epistles, quia ad Nestorianum scriptis, re in his
quoniam blasphemias suas prout testificationes in sancta
Synodo Ephesina quando maxime debent profereantur: sed nec in
compositione diuinae epistles aduersus Theodosium &
Andream scribens, qui contra eadem capitulo scriperunt: sed nec
aduersus

aduersari Orientale Concilium, quod nuda nostra, atq; illi vel Apollinarum opinione impudica videtur est, neque enim animi aliquando vel Apollinarum dico naturam confessi sunt, sed unam natum Dei Verbi incarnationem ipsi magno noster protulimus, & creationem & postmodum ipsam dominam Verbi naturam introducimus, aduersari quod duas substantias, etq; naturam dicitur sancti Padres determinant, sed hoc dicimus, quia duo secundum gloriam patrum celum auctoriter dicitur blasphemias in Ephesio patrum Cyrili preferent, id est, sancti Petri Episcopi Alexander & Marcius, sancti Felicis Episcopi & Marcius, beati Athanasi & beati Basili Episcoporum alexandrinorum, iulii Episcopi amarini, Iulii & Basili Gregorii & aliorum. Antiphilosophi libri & aliorum Constantinopolitanorum, nullum testimonium erit de una natura praedicta sed non solum alterius, sed nec hanc naturam quod a vobis proficerat unius naturae in arcanis vestris confititur, cum certe diversa testimonia eis illis inveniuntur & hanc Iuli, ex quod dei genitrix sit sancta Virgo & Damnum est eum qui eam perfidus. Si ergo sanctas Virgines statim a quaquaque huic dicitur, illuc maxime proficeret habendi nisi tantum ut & tale universalia Concilium. Si autem illa non sibi proficit, quemadmodum manu a vobis proficeretur, fato noster.

Contradicentes Quid ergo sufficiunt, quia nos eas falsam habemus? Episcopus: Vobis sufficiamus, sed antiqui heretici Arianistae qui reprehendunt eam in Episcopis, quam ad Orientalem pro ratione & per ea duas naturas scripsi. Quoniam & in eis iam Niphon capitulo 11. dicitur ad Episcopum S. Athanasi episcopum: papa beatus Cyril beatus Iohanni Antiocheno amato Episcopo seruum, Ariansis. Contradicentes: Possunt enim credere, quia beatus Cyril ipsius est in gloriam in libro salutis Thosorum & Theodosium edita. Episcopus: Modo mecum & illes aduersari Diodorum & Theodosium liberos antiques sunt, tanquam filii aduersari mortales prolatores discentes possunt respondeat falso nomine, enim aduersari mortales possunt multo magis alienum Nestorianum, & eos, qui contra capitula seu scriptura, profitebantur eadem testimonia, sicut non videtur, quantum & in illi libro hereticis falseri, addidimus. Contradicentes dixerunt: Si ergo ex animis suis ipsi & ex doctrinae eiusdem patrum vira que ostenderemus si habeant, quid estis dicti? Episcopus: Si sub temporibus scatis Proteri, vel Timothae cognomine Sahacacis ostenderemus, inducibilis erat: quoniam vero iam a multis diebus auctoritas Orthodoxorum diuinam naturam confessionis illa antiqua apud eum erat, indulxisse nobis, si aduersari nostris tamen superiores dubitamus: nam & beati Iuli famosam illam episcopam manifeste Apollinarum ostendendum esse, scriptum ad Dionysium; illi autem, quam scilicet Gregorius mirabilibus factis dico refutare, faciat Seurus. & his quae, que illi separata conferunt: quia incorruptum caro ipse debeat, & non vobis credendum est quoniam & eaque de incarnatione dicitur, ipsi sunt, quod autem primus dixi debet, hoc in ultima dicitur: illam enim testimonia, quae vos Dionysius Areopagita duxisse non possint ostendere veritatis, sicut significamus? proximis enim, non possumus latere beatum Cyrrilum. Quid autem debeat Cyrillo dico? quando & beatus Athanasius si prout sicut est, ante omnem in Niceno Concilio de confessionali Trinitate eadem testimonia profudens aduersari ariani substantiam blasphemiam. Si autem nolam ex antiquis recordemur ita: inde non potestis ostendere, quia illius sunt, neque. Contradicentes dixerunt: Si hec falsa dicitur esse existimamus, dicitur capitulum non, quem infra est, in Ephesio sancto Concilio, quam ne ipsi potestis dignare Symmacum esse, cur non recipit Chalcedonense Concilium? Episcopus: Si omnes formar et deponentes fidem in Episcopo aduersari Nestoriani facti Concilium, & conformauit Chalcedonense Concilium, quemadmodum haec habemus refellere, sed quia a maioris Nestorianis blasphemias, que duas naturas in duas personas & duas substantias dividunt, etiam personam, & unam substantiam in, regis debet. Ita autem episcopis diuinam substantiarum intitulat inservient, propterea proprie ea nominare disulerunt, ut non inveniantur aut illis sibi esse consueti, sed magis illam alteram episcopalem non propositum, que super conuenientia Symboli Niceni Concilium data est, Et tam, que ad Orientalem scripta est.

Contradicentes dixerunt: In episcopala duodecim capitulorum duas substantias pro duas naturas dicit. Episcopus: Antiqui patres, & maxime Romani pro substantia & naturam & substantiam non capabant. Unde sicut in omninaturam & unam substantiam, ita & unam substantiam secunda Trinitatem esse dicebant. Orientalibus vero sanctis Patriis per persona sufficientibus substantiam, & sicut tres personae, ita & tres substantias in sancta Trinitate dicuntur: per multa tempora dissidunt fratrum est inter Orientales & Occidentales sanctas Ecclesias: Orientalis quidem Occidentales Sabellianorum secundam defendente sufficientem, quia unam dicebant esse in Trinitate substantiam; Occidentalis vero Orientales Ariananos secundam legi dicentibus, eo quod tres substantias in tres alterius substantias vel naturae & personae proficerent, secundum unitationem Arys. Quam dissensionem per sanctum Athanasiou Deum volevit. Ut quis enim lingua patrum virga que partes per Dei gloriam ad concordiam reuocaret, & ab tempore regire in iudeorum diem, & apud nos & apud Romanos, sicut una substantia & una natura in Trinitate, sicut patres, & sicut tres personae in sancta Trinitate comparentur, ita & tres substantias gloriam annuntiantur, quoniam indigenter beatus Cyril beatus dicitur esse substantiam, quia non est vel substantiam; & ideo in illis duodecim capitulis suis pro duas substantias vel naturas duas substantias posuit. Obtemperante nobis & in sancta Trinitate, ita indigenter eum dicere, & pro tripla persona vel substantia, unam personam secundum Sabellianos confitentes, & unam substantiam in sancta Trinitate glorificantem, & pro unam personarum substantia vel naturas atque substantias secundum unitationem Arys predicantem: & ut vos confitemini, vel per se glorificare, & tunc creditus vobis, quia pax diuina naturis & duas docuit dicti substantias.

Contradicentes: Et haec, que nominatur in Chalcedonensi Conclito postea sunt episcopis beati Cyrrili, id est, tam illa, quam ad Nestorianos, quam ad Orientales scripta est ex duabus naturis, & in duabus. Contradicentes dixerunt: plurimum. Episcopus dixit: quam hanc? Contradicentes: quod ex duabus quidem natura dicere unam significat Dei Verbi naturam, incarnatam, secundum beatum Cyrrilum & sanctos Patres. In duabus autem naturis duas personas & duas substantias significat, pro certo & hic, qui in duabus naturis unam naturam dicunt, inveniuntur eti ipsi ex duabus personis atque substantiis unam personam atque substantiam declarare. Contradicentes: quemadmodum Episcopus dicit: Sicut vos dicitis unam; & sancta Synodus virgo sermones per bonum suscepit & pertinaciter. Et quia in Constantiopolitana acta sunt aduersari Eusebii, & iniuriant Elbianum Archiepiscopum, & alio cani ipso quodlibet ex duabus naturis accipiantur: Beatum autem Basilium Seleucus cimitatu Episcopum, can alia iterum quibusdam in duabus naturis, & neq; illi illis reprehendunt, neq; illi illis, tamquam uniuersoru arbitrat: voces viraque, quando & viam naturam Dei Verbi incarnationem non tenet beatus Flavianus in confessione, quam propria manus subcepit, dicere, que pia recordationis Theodosio data est: nam confessio manus eius prescripta haec ipsa sermonibus declarata.

Exemplum rescripti⁺ fidei Flaviani Archiepiscopi Constantiopolitanis, data ab eo petenti.

Imperatori Theodosio salutem.

Nihil itaque congruum esti fardosibus, & divites docentes degmati a suis ipsis semper paratum ad satisfactionem omni exigentis eum ratione de ipsi, quem novi est, & gratiae: nec enim erubet corpus Euangelium: Virtus enim Dei est ad salutem omni credienti. Quoniam ergo & nos misericordia omnipotenti dei predicationem Euangeli fortissimo recte sapimus, & sine reprehensione semper divites fecuti scripturas, & expositiones, & adoramus Patronum iam in Nicaea congregatrum, quam in Episcopo iohannes memoria Cyrrilo Alexandrinum constitutum. Predicamus itaque Dominum nostrum Iesum Christum ante secula a Patre sive in via natura secundum divinitatem eius: in virtute vero diuina cumdeinde proper nos & proper nostram salutem ex Maria virginem secundum humanitatem ipsum perfidum, & hominem perfidum, evanđelio cum assumptione anima rationali & corpori, consubstantiale Patri suorum diminutam, & consubstantiam negiri evanđelicam secun-

XLIII.

Episcopus dicit: Rees satuſſio beati Eliaiani manu eius per scriptum ex duabus confitetur Dominum nostrum Iesum Christum, & ramen ex duob; ei dicunt in natura non percepit bonum illud Diuīnū. Propter etiam cognoscens sanctum Chalcedonensem Concilium, quia nihil ita recte erat eos, qui idem Eusebius adiutorianus Orthodoxi duarum naturarum confessiones, nisi confusa & commixta & imaginaria vel materialiter una natura confessio exclamationis petius vocem proposita, ut in duob; naturarum unam personam & unam substantiam confitentur. Sed & beatus Lazarus rellatus fidem collaudans omnia quae ab eo dicta sunt, confituntur.

Contradicentes dicunt: Nos & (sicut superior dictum est) beati Cyrilli proferimus epistolam, in qua in duas substantias quatuor confitentes postea uniusdam abdicant. Episcopus dicit: Nos ea que epistola eius (synodus) confitentes superponimus, quae auctor non iudicavit neque damnaverit, velut legimus Ecclasiasticum sequitur. Synodus autem eius dicit (sicut superior dictum est) epistolam, quae a sancto Concilio suscepit & conformata est, id est, tam etiam quae ad Neoforum, quam tam quae ad Orientales scripta sunt. Non contra illas neque damnamus neque sicut illud scriptum, quae & in Actibus sanctiorum Apostolorum invenimus, quia dispensatione gratiae beatissime Paulus Timotheum circumcidit, qui ait Galatis scriptus: Quantum fieri cunctis admodum, Christum vos nimirum admovet: sed & beatus Petrus dispensatione aliquatenus quidem cum Genitib; comedebat; aliquatenus vero subterebat se, & fecerinet ab eo. Postquam vero utrumque literisymus aſſenderunt, & cum omnibus apostolis vel concordem, magnum illud decrenum deciderunt, per quod dicunt: Placuit Spiritu sancto & nouo mīlē vītrā oratione imponere vobis, nisi quod ex necessitate sit: hoc est, alibi tamen à sacrificio idolum & lōngane & necato & fornicatione at quibus cofideamus vs bene agere. Velle. Ab eo tempore ex quidem quae communis confitentia scripta sunt, & a Spiritu sancto confirmata, sicut legem Ecclesiasticam inservimus: quae autem confitentia gratia ab utroque signatum facta sunt, neque similitudines neque damnamus. Sic ut ergo in actibus sanctiorum Apostolorum invenimus, non similitudinibus attendimus: ita & illi cuiuslibet profiteamur, secundum indulgentiam tamē dictum sit, beati Cyrilli epistola, quae a vobis preferuntur epistolas (ad) ueritatem autem predictis Synodis recte sicut epistola in qua duarum naturarum aperte decretae confessiones neque damnamus, neque sicut eius superponimus. Continet autem illa ad Neoforum epistola de inconfessione & inducione duarum naturarum visitare. His fermeo, beati Cyrilli ex epistola ad Neoforum, quae dicitur ex quidem sunt, quae ad uiratorem veram conuincionem dicitur. Vnde autem ex virto, Christus & Filius & Dominus non materialiter diversitate substantia propter unitatem, si autem non est substantia duarum naturarum diversitas propter unitatem: Salvator ergo & post uitatem in una persona & in una substantia, magis Dei, & Salvatoris nostri Iesu Christi, & quemadmodum scripta ex confirmatione patet expediunt.

XLIV.

Rerum symbolo S. Niceni Concl., & venerabilis his epistola omne quod adserit Neoforum congregatum est, illi Concilium non accusat, sed fringit per nomem & personam confessi sunt parens aitque confitentes eas esse sancto illi Symbolo: Ecclasiastica auctor & pacifica ad loquenter Antiochenae cunctae Ecclasiastica epistolam, per quam uiratorem & pacem sanctus Ecclasiasticus Deus donavit huius verbo content: ita beati Cyrilli ex predicta ad loquenter Orientales: Confitemur itaque Domini

nominis nostrum Iesum Christum. Dei Filium uercentrum Deum perfectum & hominem perfidum ex anima rationali & corpore, ante secula quidem ex Patre genitum secundum Dotarem: in ultima vero dictum eundem propter nos, & propter nostram salutem ex Maria sancta Virgine secundum humanitatem, & confitentiam Patri secundum Deitatem: & confitentiam nostram nobis secundum humanitatem. Duarum enim naturarum unitate facta est, propter eum unum Christum, unum filium, unum Dominum constitutum: secundum hunc invenimus unitatem intellectum confitentes sanctam Virginem Dei genitricem: ob id, quod Deus Verbum ex ea in carnem eum, & ex ea conceptione unius fidei templum, quod ex ea posse est. Euangelicas autem & Apologeticas de Salvatore voces sumus, multisque verbis quodam modo communantes, tanquam in una persona, quasnam vero evidenter sanquam in duabus naturis, & Deo quidam dignas secundum Deitatem Christi, humiles autem secundum humanitatem eius tradentes.

Sic vero dicunt non sibi haec voces illius, sed Orientalium: cognoscere: quia cum multi laudes eius confitentes, & tamquam suam, ea ita in propria epistola intexta eam laudant: superior quidem dicens chortam sibi altam a vita venerabilis & Pauli Episcopi, ut reprehendunt continentem fidem confessionem inferius vero: Huius factarum voces contemplari, sic & nos sapere inuenimus. Vnde enim Dominus, una Fides, unum baptismum, gloriosissimum omnium Salvatorum Dominum inuenimus congratulantes, quemadmodum scripturam & traditionem sanctiorum Patrium confitentes habent fidem, tanquam apud nos, quam quod apud vos sunt sancte Ecclesiæ, haec Synodus & recta Fides epistola de inconfessione & inducione visitant & extansio duarum naturarum discutunt. Quales ergo ea ut preferantur, qui in secreto scripta ad unum vel secundum animum vel similitudinem sunt, quae & facultate posse sunt a quilibet deponendi, au istis, que in certamine dicte sunt, & ad triuicalem Concilium tam levante, quam confitente sunt, & super concessum symbolo sancti Niceni Concl. sunt laudatae? nonne potius haec quae Synodus sunt, sufficiunt & preferuntur, & samquam legem Ecclesiasticam recipiunt, vel a sanctis sancto Patrius sum iudicio confirmatae, peccata retinunt?

Contradicentes: Non non solum ad Ecclesiastum, sed etiam ad Synodum secundum & alteras epistolas eius ratione religerem: Vt autem cum neque unam audiret, iam condemnasset. Episcopus: Quantafcumque valis prelegere seu praudio relege, ut ex confessione vel defensione, postea veritas appareat. Ita ergo dictu caperemur. Contradicentes legere ad Ecclesiasticum epistolam, & cum ad illud capitulum pertinuerint, quo dicuntur: Sed & illud non ignoramus, quoniam vero in uito diuertitur, non enim rei declarator convertitur, sed duorum vel plurimum dominium secundum naturam. Episcopus: A superrioribus & episcopis per primipium epistola ista scriptulatur: estis quidam fratres loci falcati est, tamquam omnia secundum vestram habebet intentionem, hoc capitulum sufficiat omnem contradictionem iam perficeret. Nam enim non unius rei concordem declarat, sed duorum vel plurimum dominium secundum naturam: Et quoniam qui dicunt duas naturas, ita confessores admittunt quoniam admissum habentes hos ac religantes, a nobis quidam fratres dicuntur, qui etiam alias ex hoc Orthodoxorum esse duarum naturarum confessiones, faciunt postul, vel debent. Cum enim meo in principio ipsius epistola relegatis de cuncte eam, quoniam omnia, quae dicunt hereticos fugere ne vellet, capiportere: multationem ex ea confessores, qui & nos confitentes, quando enim dicimus dominum patrem dominum esse, & omnium creatorum, nunguid nos sponte tales eorum voces auerterat. Si & Neoforum etiam duas dicat naturas, diversitatem tamquam significare caro & Veritas: alia enim natura caro, & alia Veritas. Si autem alteram confessio est carnis natura & alteram Veritas, quoniam ex ea duabus naturis vel ministrantur dicta: vel subiectam beato Cyrillo, sicut ipso narratur, in altera dicente epistola, neque ministrantur, neque subiectantur humanam naturam, cum & inferius dicat, compellit autem illas?

Attendite ad ultimam epistola beati Papae Athanasi: hic enim contendunt quid dicant, quia ex proprie natura corporis facta impossibile est in carnem creascit Verbum, & supra & infra nuntiatur.

XLVIII.

ter dico quoniam & confessum est Verbo corporis; si autem non est confessum, alia sit, alia necessitatis fit natura, ex quo non vnde & solum intelligitur Chrysostomus. Ecce etiam hic aperte dico substantiam in duas naturas posuisse, ex hoc hereticis arguitur, quia confundunt Verbo etiam corpus esse dicunt, quod ergo ex una divina natura vel substantia nascitur mundanam, ipsorum. Sed & idem maxime sequens verba ita addidit dilecti: Sed & hinc non ignorare: vobis enim vobis dicunt, non vnam spiritus autem rei concursum, sed diuersum vel plurimum & diversarum facultatum naturam. Si ergo minus ratione, proinde confunduntur, quia a carnis animata & Verbo. Sed & in qua deus natura si dicunt idem fontantur. Illi ergo qui tamen in scripturam ipsius patribus ita dicas naturam Orthodoxos & aperte predicant. Sed & post eis quis latet sicut sermones, qui dicunt: Ecce per nos circa proprietatem sermone obscurari possunt, dicens de Orientis dico duas naturas mensere confundentes, qui cum confundunt quia est Deus Patrius unus & unigenitus regnum, id est ipse in secundum carnem excludit, quae sunt & De Gestis off. sancta Virgo. Et quia una persona est & non duo sicut nos dicit Chrysostomus dum cum Nestorius & Chrysostomus confundunt. Nestorius enim cum duis filiis & Deum & Chrysostomus ut breves compediunt. Orientales autem fraternalitate ducunt, sed tantummodo voces dividunt. Divident enim fratres hunc modum dicentes: eo quod quadam ex his deo digne fuit, quando res botum, quae autem communiter probata sunt tempore habentes tam dignitatem ducimus, quam honestatem sciamus ab eo eademque praelatus. Et non sunt Nestori, qui quicquam quidem de Verbo propriis affligunt, quia non vero naturae vel materiæ quicquam filio. Aliud autem est dicere, que ducunt, alia ducunt in duas personam & communiter, & alteri, qui enim superius illa, inferius astrinuerunt; nunquid in media lege patrum scismis concurreverunt? sed & faciunt ariani Nestorius eius episcopatu ab hereticis factis operis scilicet sunt preconitores autem huius, qui contra dicitur tamquam in duas naturas secunda ab ipsi prolatas ad Secundum episcopatam. Illud quid dicit: Repugnat nam dicitur in duas naturas filio naturam incarnationem & velut dicitur voluntaria illud ostendere, contendunt plique duci haec utrūque profecte ostendere.

Dicuntque contra eum diuinorum illa: Ecce ubique beatus Cyril unusquisque dux deus natura post rationem. Episcopus: Non permisisti hanc, sicut legi docimus, Orthodoxe Fidei, atque deus Cyril esse super reliquias episcopalem: multo magis dico natura existentiam adorationem praesul, post rationem, quam non Dei Verbi incarnationem, ex eo, quod dicit: Reliqua vero etiam nostra natura etiam non est confusibilis in Deo. Hoc procedunt Verbo corpus, quod vnde sibi. Sit ergo illi confusibilis Verbo corpus, qui circumdat illi duas naturas, alia modis omnino atque alia propter naturas. Sed & illud quid est, caro enim passum & non Deum, dicitur, dicitur enim et que diuina ostendit naturam. Alterum enim caro natura passum. & altera Verbi corporis, sicut & vobis dicunt. Querunt quod dicit, quia semper Abraham scilicet ratione confunduntur accepti: alienam ilam ferimur ac bona-um sicut naturam dico, & alienam ilam dominicum Dei Verbi incarnationem. Sed & quid aut. Non est confusio, nec si placet, sed nec carna in ea*, sed in proprieate secundum ratione tam intelligi, quam permanere ex humana ille, quam secundum rationem in sua persona duas existentes naturas dicitur intellegi. Sed & quid aut, non manuam nego, neque humananam naturam, manu ille duas naturas existentes dicitur, humana scilicet natura quia affirmatur & qui affirmat, humana. Sed & quid aut. Rebus & non prudenter suscepit de fato cari passione secundum prout & non illum Unigenitum Dei Filium, secundum quod intelligitur & est Deus, passum proprio natura et, qui sunt corpora confundendo, sed magis passum cum natura terrena, aperte etiam his duas naturas dicitur substanties & terrenas passiones & diuisibilitates operibilia. Sed & in fine epistola hec illud, quod ait: Quid est non est humana natura, nisi caro animalia & sensibilia, sed & passum caro dicimus Domini. Ecce in ipsa, que a voce prolatam est epistola, huius scilicet ratione tamen de una natura, quantum de duas natura facta relata tributus adorationem non solum post rationem, quae in Virginis acta valua est: sed & post passum

sonem & resurrectionem magni Dei & Salvatoris nostris Iesu Christi, qui post resurrectionem ostendit perforata immutata manus suam & transfixos pedes suis sancti discipuli suus, ostendens viuum & viuum esse in una persona & in duabus naturis: quod enim dicit: Videlicet manus mea & pedes mei, quoniam ego ipse sum: Vnde enim persona ostendit in carnate divisione, quod autem addidit: Petratilate & videte: quoniam filius carnis & ossa non habet, sicut me videtur habentem: Diversitas ostendit in semper diuersam naturam, tam assumptu deitatu, quam assumpta humanitate magni Dei Salvatoris nostri Iesu Christi. In tantum autem absit beatus Cyrilius a contradictione Orthodoxe diuarum naturarum confessus, quod Gregorium Nazianzenum, & Gregorium Nyssenam, & Ambrosium Mediolanum protulit in saepe dicto Epiphilo sancto Concilio, ac velut sibi adiutorum perdixit: quare prior huius verbis dixit: Beati Gregorii Nazianzeni Episcopi: Naturae quidem due, Deus & homo: nam & anima & caro, filii autem non dicit, neque Dei: neque enim hic duo & homines: sed si Paula dicit interiorum quem exteriorum hominum appellat: est huius breuer dicere, aliud quidem & aliud, ex quibus Salvator, & si recta non est, idem, videlicet & inuicibile, & temporale & sine tempore, non autem alter & alter: Alius: Item & beatum Gregorium Nyssenum protulit de cetero: Quod binominis in Deo, quam forma ferenda, aut quid humili in Rego omnium, quam in commune nostrarum exigua novi & propria voluntate defendere? Per beatum autem Ammonium in eodem duas naturas si esse ita approbat dicens: Castellanus deuotissimum carnis & diuinitatis: Vnde enim Deus filius in virtute logitur, quia virtus natura in eo est. Attende in ipso unde quidem gloriam Dei, nunc vero homini passionis, & ut Deum dicit, diuina, quoniam verum est: sicut homo logitur humana, quoniam in mea loquitur natura. Hoc testimonia ad confirmationem recte & insituate fidei sive in Epiphilo Concilio protulit. Et sicut recte fidei, se secundum illud Concilium confirmavit. Quantumque ergo sermones sub nomine Domini prolati sive confessiones, tamquam sancti Cyrilii sufficiunt: Quantuero vero huius sicut si concedamus illius esse. Ideo neq; condemnamus talēm Patrem, sed nec ad preindictum recte fidei conludamus, quae ex persona eius proferuntur diversa locata episcopis.

Contradicentes: Concilia pro vincite fidelium, fidelium, ecclesiarum divina Dyptichia interca sunt, sive pro maioris divisione Episcoporum: quid autem & antequam nominationem inferuntur? nunquid in omnibus Ecclesiis, que sub celo sunt, non recabantur Episcopi? Et si nominatione Concilia ipsa non recabantur, tamen in propriis regionibus & civitatibus singuli qui que adorabantur. Sicut in propriis civitatibus singuli que adorabantur, vniuersaque in quocunque fabri Cripto Concilio recitabatur: quanto magis rationalibus erat eos, qui cum labore & sudore in vnum conseruerunt aduersus hereticos, & Dei placitum preliu sacerdentes, & bonam ilam vitoriam per gratiam Dei vicerunt, vno consente inferringat gloriam Dei & laudem certiorum ad maiorem adhortationem eorum, qui post certarunt? Contradicentes: Sicut prius dum recitabantur, nonne in scandalaabant? Nunc autem plurimi scandala? aut? Episcopus: Si capimus per singulos de his, qui scandala? aut, hereticis Concilio offerre, inuenimus fidem nostram denegantes Ariani enim scandala? sunt in Niceno Concilio, Mattheiani in Constantinopoli, Nestoriani in Ephesino, Eusebiani in Chalcedoniensi: si ergo illos vulerimus placare, Dominum offendimus, fidem nostram denegantes. Nam & vos queritis per singula tempora innotesci? Imperatores, qui a vobis peruidenter indempiti, sicut Endotheia Basilici aduersus Orthodoxam fidem, & Enothiam Zenonis, & Triagionis nullatenet, & aliam multa confundendi, qui ad euenientem fidem facili sunt, & Orthodoxos non sine causa scandala? erunt. Hac enim nullum fidelium scandalum: si autem infideles heretici scandala? entur, nec enim ex hoc conscientia nostra perturbatur.

Contradicentes: Ibsi ergo & Theodoreto sicut recte & dei fidei sunt a Synodo, & sunt recte fidei in diuinum Dyptichia recitatur. Episcopus: Viri, Nestoriani anathematisantes suscipiunt, sunt in sancto Concilio. Contradicentes: In tantum per dolu ana-

ibematiq;ntis Theodoreto, quia postquam anathematizant discendi dicitur eu: Valete, Episcopus: Quid ergo? Quantam Eusebium Nicomedes & Theognis Naz., & alii quidam cum ipsis, & in ipso Nuceno fando Concilio sibi subscriventer, & post hos Actum aperte iuncti Ecclesiam defensione, & filios Patrum nostris Eusebium Antiochiae: Athanasiu Alexandria, & Paulini Constantinopolitanum fugauerunt; preter illos nec Nucenum sanctum Concilium deueniū scipio, aut in diuinū id Dyptichū recitare! Apropt: Nos autem non tamquam Theodoreto defendentes velas, qui praescerent, disserui, rel quis sequuntur, dicimus, sed veritas & sanctum Concilium, quod eum in se suscepit. Vnde enim scimus, quod modum sapientie tamē permodum est proper anticipatio, quodam atque in eo fundatior, postquam vidi non scipio ita falso sum, anathematizans Neftorium. & Eusebium addidit, Valete. Cum autem hoc ipsius dixerit, Valete, superius manifestabat, dicens: quantum nec sedem ambio, nec pro Episcopatu scipio vici. Sed et perinde acutum, quemadmodum credo, proper quod anathematizans, hanc tubet, & Vale vobis fatio. Vnde neque sanctum Concilium, neque gloriosissimi indices ad iniurias huius sermonis suscepimus: propter scientes quia antegone sanctum iusti Concilium fuisse, pacificus est beatus Cyrillo, qui ab eo iniurians illi in contradictorio, libro dissidente Capitulum.

Cordadentes: Et unde potius offendere? Episcopus: Ex ipsa, quae ad Iacobini & Orientales scripta est in epistola beatis & nisi pro fratre Ecclesiarum.

Contradicentes: Non habet, unde offendere, quia insulam e us Episcopus? Nos ad omnes Orientales Concilium Episcopatu ipsam scriptam invenimus. Offendere autem veri quod in variis his ex illa pacifica & cordante epistola sua subscrivit. Quid autem amplius illi, veris destrahere, an per condemnationem in fere contumeliam? Si ergo episcopato loem, & omnibus, qui cum eo fuerint ut Episcopo & per condemnationem cum insulam insulam beatum Cyrilum; nullo magis quam tantummodo veris in eo peccaverint, indulgentiam praestat, sed & in omnibus in Theodoreto iustitiam: quoniam ad Discorium facta, qui & secundo in his, qui contra Neftorium scripta sunt, contraria. Et quando contra Iacobini, vel Apionem scripti libri ipsi delinquent in autus hic beatus Cyrilus, & rogant beatum Iacobum offendere illi Orientalium praelato doctorum. Et quia offensio ei scripti in Theodoreto, & refutatio ei beatus Cyrilus, & legittimatio & effectum ei testificatio. Et quia doctrii ipsi scripti affectus epistolae, que & confundunt apud eum, quidam de eo contumeliam degenerant. Sed tam & bux scripta atque doctrii non aliud sunt scripti fons Chalcedonense Concilium nisi dare sub confessio omnium anathematizans Neftorium & omnes definitiones eius.

Huic autem ista de Theodoreto dictio. Contradicentes: Et ibi ergo inde Episcopus est à Chalcedonensi Concilio. Episcopus: Iba & accusatim cum indicione ex Imperiali autoritate delegatum est Protho Episcopo Tyri & Eusebium Episcopo Hereti & Vranio Hieronimorum iunctu Episcopo: qui reuerendissima viri & unum breviter Neftorii idealibetiam cum omni diligentia difcentes, eam immunem, & sine culpa cum decreverint, fecerit & Adiutorium & relatio manifestat, quem ergo iudeo. Infligerentur, quemadmodum Concilium potest condonare? Contradicentes: Et illa ergo, que ad Marin Persam epistola erga scripta est recte coniuncta, que & prolate ab eo, & relata nobis est, & in eis isti narrationem habent allorum inter beatos Cyrilum & Neftorium, es quod quasi per ipsos duas homines omnes sanctum confirmationem esse: Neftorius quidem, que Paulini Samosatensis sapere, affirmant, & proper hoc ut beatus Cyrilus in epistola Concilium condemnante, Cyrilum autem subfuntur quibus cum Apollinario sapere in illi dividunt Capitali, & proper hos condemnante Iacobi Antiocheni ciuitati Episcopo, & eame habito Concilio. Et quia proper hanc causam cum intemperie de Episcopo discesserunt. Et proper illam intemperiam dicitur, quod omnes vocant Ecclesia, & fideles populi, aliquantum quidem hinc parti convenienter, alii vero illi. Et quia dicitur in huic effigie relata, compinxit Deus postquam Imperatorem Theodoreum coronare verum reverendissimum Episcopum Constantinopolitanum iunctu Maximianum, & eos, qui quis forte in eadem fortio aderant in tate, fortarique & so-

licitudinem habere, vel cogitare esse patre sanctuariorum Ecclesiarum. Et post illam pacificam cogitationem definitus postquam Imperator Arystoleus Tribonianus & Notariorum ob hoc inflatum qui pertinet tam tuum Antiochia, quam in alexandria, virtusque partes sumerante Dio ad pacem perdidit.

Huic ergo per epistolam declaratur, Episcopus dixit: He litteretur etiam in vita beati Cyrilii duodecim sunt, & non solum quia non monerunt cum proper fadim pacem & virutatem proprie Domini: sed & Valeriano scribens Episcopo Iusti, iactu ipsi scilicet, dicens: Nam si epistola fisi componentes quidam circumferunt, tempora ex persona scriptis membris rerum, non debent credi; qui enim sensu scripti fidem propriam confessio non, quemadmodum diversa posse ferre tamquam experientia ad nos bene creditum tradidit? Sed tam & beato Cyrillo ita pro efficacitate, & recentia prefata epistola in Chalcedonensi fando Concilio, non tamen aliter praesertim suis enim proper suffisiones in eadem epistola inferuntur, ut ipse Neftorius, & omnia suo decreta anathematis Zefir & postquam anathematizant, tunc suscepit est in sancto Concilio. Nec tantum in his foli diec se, & Neftorius & Eccliesie suorum modo, si propriis heretici anathematizant: modo emque in etiam illi suscepit fons a fando Concilio. Chalcedonene ergo Concilium circa Iacobum & Theodorenum distinxit agi, quam beatum Cyrilum. Beatus enim Cyrilius contentus fuit in confessione damnacionis Neftorii, & ordinatione beati Maximiani, qui pro illo in hac civitate Episcopu fuit; Chalcedonene si autem factum Concilium nisi sub praesenti sua anathematis affert Neftorium & emmam deputauit, & scriptis inter Aetia inserita sunt voces coram, non sunt contentus subscire eis. In hoc ergo dictum, Contradicentes: De bi quidem persuasum est nobis.

Et ita secunda diei contentus in dissoluto, & discenditibus nobis & constitutis de duas nationis preparantibus, postquam agere amari Dei imperator noster acerbito sanctissimo Archi Episcopo Patriarcha Euphrano, praecepit eis, non ingredi cum ipso. Et postquam per confabulationem locutus est, quod illi Deum inffravit, ipsius quidam dimisit secundum morem eritane fida, pro eius petate: nos autem ipsa eis venerando senatus emerimus; ceteris, etiam Contradicentes ingredio. Quibus ingressu ipso quidam p. exigit in suo sacro felice, non autem in altero, ne cum gloriosissimi induatur. Et omnibus novis etiatis, pietate eis ranta acta ad eos locuta est cum omni mansuetudine & tranquillitate, ut scilicet nobis diversi ab eis pietate desiderio & credere, nisi ipse auctor meus audiri m^o, que cum magna gratia Dei ex benedicto eius ora prolat. Nam Dauda manutendimus, & Moyses patientia. & Apologete mente infor in eo confexi: eis enim non solum sermonibus, quibus eum Paulus sed tam eadem, quidam ad Iacobum Ecclesiam vestram scriptis locutus est cum eis. De quidem beatus Paulum sancte Ecclesie vestra, sunt didicim eis, jeripit, dicens a: Quia sancti in medio vestrum tranquilli, & tamquam matrix sicuti sibi sunt, ita cum omni voluntate festina utrūm tradere valam non possim Evangelium. Dei sed & propria anima, proper quod dilecti nobis facilius est. Et ut ex eis annis postea congre, que multissime, multisque medie tam illi die ad eis perlati eis ad eis dala sunt, quoniam in reiqui confabulationibus, ex exemplarioribus pia eis epistole aqua cognoscet, que scripta est ad Empedemnum virum reverendissimum Theophilopatene ciuitatu Andropopiat, ut per hoc apparat omnibus qui ab ipso decipi sunt in Oriente: que profici subiungentes epistola vestra regenerationem transfiguratum, et per eam cognoscatis, quanta Dei gratia, per legendos os eius tam prout die, quam rediut locuta est ad eos.

Et postquam in nomine Domini conlocari sumus invenimus, accipitores tentantes Contradicentes ad postquam Imperatorem, secreto suggerentes ei per quandam, tamquam non confessum nobis Dominum passum carere, vel vno cum eis de Sancta Triuitate nec eis deinde eis personam tam multitudine, quam pessimes. Ingreditur, assiduissimo Patriarcha in venerando patre Lato ad postquam Imperatorem, & domino viro reverendissimo Archi Episcopo Hyacintho, cum eo percontata est pietate cum ab ipso, his verbis: Non confessum enim te perfide Domini nostri eis Iesu Christi tam postquam quam intratulisti vel Domini eis qui carpe passio est, atque unum eum esse de Triuitate? Respondebat idem

REUTER.

IESV CHRISTI
Annus 533.

IOANNIS PAP. IVSTINIANI IMP. 7.
Annus 2. ATHALARICI REG. 8.

QVINGENTESIMUS trigesimus tertios Redemptoris annos, idemq; septimus Iustiniani Imperatoris inchoatus, tertio eiusdem Consulatu levissime aperitur, quem ob innumerā à Deo accepta beneficia idem Imperator perpetuis suarum sanc̄ionum diuinæ maiestati conferat monumentū nominatissimum ipse quidem, ut pote qui Romano Imperio felicissimus exiit, idemq; Imperator, constitutionibus redditus celebrerimus: quod enim à Deo hōc anno sub suo ipsius tertio Consulatu confecas et donā, idem sepe commemorat, de quibus inferius agendum erit.

Primum vero omnium auspiciaturus ipse hoc anno per difficile bellum Vandalo cum non aliunde magis, quam ex bene costituta Catholicā religione, exemplo Theodosij Senioris maxime p̄ Imperatoris, conciliare sibi diuinum numen contendit. Cumq; solerant detenti caris bellicis Principum animi, alius negotiis remittere nuntium, ut vbi misus vertit rei momentum, ibi toti seruēti in opus incubant: Iustinianus veluti summo otio summaque pace, ac rerum tranquillitate, nihil sibi magis proponit studio perficiendū putauit, quam ut cutaret, que essent Catholicē fidei: culis rei causa hōc ipso anno ad Ioannem Romanum Pontificem honorificam legationem decernit, mittens duos primarios Orientis Episcopos Hypatium & Demetrium.

Huius decernendie hoc: anno legationis causam refert Liberatus diaconus, dum rem gefiam prolizam factis his paucis complexus est: Disfunctio Bonifacii Papa, annes cognomen Mercurii sedis apostolicae episcopi prefulatum. Ad quem misit sunt ab Imperatore Iustiniano Hypatius Episcopus & Demetrius à Philippis: contra legatos Acaciarum "Cyrus" & Eugenii negantes esse confidētiam beatam Mariam vere & proprie Deigenitatem, & unum de Trinitate incarnationis & carne passum. Sed Papa Ioannes; nobis ibi positus, hoc confidētiam episcopalis firmavit, & Imperatori dixit. A cuius communione discidentes Roma quidam monachi, Acaciarum legati sc̄iunt fuit, & siquicunq; banc confessionem de Christo non suscipiant, hic Liberatus, quem hoc ipso Rome suffit, ipsius testificatione sc̄iis intelligis. Exscriptis istis Liberati ex recentiori Conciliorum editione, cum in veteri nonnullis omissis verbis textus redatur obliteratur.

Antequam autem magni momenti historiam ingrediamur: memoria repcas necesse est, que tum Constantinopolitum, tum Romam consigilie diximus temporibus Hormidæ Pontificis, cum Scy has monachos Romanum venisse superius enarravimus conquefluos legatis Apostolicae sedis negantibus addenda esse Chalcedonensi Concilio verba illa, quibus dicebatur, unum de Trinitate esse crucifixum in carne; quos etiam siqui legati Apostolicae sedis cum eisem Constantiopolitana Hormida Papa Romæ reiecit, negans pariter recipiendam esse nouitatem illam verbigum; que quoniam in recham potuisse deduc̄sentur, ex multis tamen causis non loco superius recensitis, ad explodendam omnem fraudem, que per occulos Eurychianos clam irrepere potuerit, verbis illis haud necessariis abstinentem esse fidelibus, idem Populifex litteris iteratis admonuit: ita ut fieri additamentum illud ad Trifiglon apposuitur: Quis ritecum es pro nobis. Catholicos abhorterit ita dicere, unum de Trinitate in carne passum, pariter exhorterent. Seruquid actum? Et si idem ad certamen campus; noctis tamē & prioribus plena contraria pugnatoibus in arenam defundebutib; fuerunt quoque arma muranda; & certandi modus fuit incendiis à priori plane diversus; integra

b.L. & 2. ff.
de conform.
Dig. 9.

II.

LEGATIO
A IVSTI-
NIANO
IMP. AD
IOAN. PAP.

III.
Liberat.
dia. Brevi.
a.c. 50. 52. 2.
Ganii nou.
edi.
LEGATIO.
NIS MIT-
TENDR.
CAVSA.
• Acci-
cōtum.
• Carum.

IV.

DIVERSA
CULTA ANDI
RATIO EX
OCCASIO-
NE DIVER-
SA.